

Hannah de belofte voorbij boeit tot allerlaatste seconde

Oorlogen zijn niet afgelopen als ze afgelopen zijn. Ze trekken diepe sporen die nog generaties lang doorwerken. Vernietiging, geweld en angst vreten zich in in mensenlevens en in hun handelen, ook als het weer vrede is. Tegelijkertijd is er na een oorlog ook vaak stilte. Stilte over belevenissen die te erg, te verschrikkelijk zijn. Over dingen die mensen gedaan of juist niet gedaan hebben. Over beslissingen die veel ingrijpender zijn dan ze op het moment dat ze genomen werden misschien leken. Maar hoe praat je daarover? Als het praten erover pijn doet, schaamte opwekt, of te tegenstrijdig is.

Hannah ontvangt begin jaren 80 een brief die zaken oprakelt die zo dicht op haar hart en huid zitten dat wat diep was weggestopt wel naar buiten moet knallen. En daarmee valt het zorgvuldig opgebouwde kaartenhuis van een gezin met een dreun in elkaar, en toch ook weer niet.

Het fascinerende van Hannah, de belofte voorbij, is het intrigerende script. Het publiek wordt meegesleurd een verhaal in dat blijft boeien in zijn onvoorspelbaarheid en herkenbaarheid. Want het verhaal gaat ook over familierelaties, gevoelens van niet gezien worden, geheimen die niet bespreekbaar leken, niet met en ook niet zonder elkaar kunnen. Het is opvallend stil in de zaal, men beweegt intens geboeid mee in de fragmenten die het verhaal vertellen van een gezin dat met zoveel worstelt, ook met hun liefde voor elkaar.

Het decor is simpel, drie telefoons en tv fragmenten zijn stille getuigen van het tijdperk waarin we het verhaal moeten duiden. Mooi gedaan.

Jette van der Meij speelt overtuigend een rol van een vrouw die zowel afkeer als begrip oproept, heel knap gedaan, ze daagt het publiek uit met haar spel om na te denken over de vraag: Wat had jij gedaan? Miriam Venema en Bas Maassen spelen uitdagende rollen als de kinderen van Hannah. Het boeit zeer, mag soms nog net wat intiemer.

De uitdaging bij zo'n stuk is altijd: hoe en waar stappen we weer uit het verhaal van Wies Venmans? Dat is heel erg mooi gedaan. Woordeloos en open, maar ook krachtig en hoopvol.

Een aanrader en het goede nieuws is dat het stuk volgend jaar in de theaters terugkomt. En het is sterk genoeg om niet alleen rond 4 gespeeld te mogen worden. Hoe we ons gedragen in tijden van onvoorstelbaarheden is ook vandaag de dag een meer dan relevante vraag.

Haana de belofte voorbij van Venmans productions, gezien 3 mei, in het kader van Na de Dam, in Schouwburg Amstelveen.

Door Elise Kant

